

Sygnatura akt VI Ka 607/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **2 października 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale K. B. (...) przedstawiciela Naczelnika (...) Urzędu Celno – Skarbowego w K.

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2018 r.

sprawy **R. T.** ur. (...) w O.

syna A. i W.

oskarżonego z art. 107§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 marca 2018 r. sygnatura akt IX K 1739/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Sygn. akt VI Ka 607/18

UZASADNIENIE

R. T. oskarżony został o to, że w dniu 9 czerwca 2015 roku jako właściciel firmy F.H.U. (...) z siedzibą w O. przy ulicy (...) (...) urządził w (...) w P. przy ulicy (...) w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na urządzeniach elektronicznych do gier L. nr (...), (...) nr (...) i (...) nr (...) wbrew przepisom i ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201/2009, poz. 1540, z późn. zm.) tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 19 marca 2018 roku R. T. uniewinnił od zarzuczonego mu czynu, na mocy art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks nakazał zwrot oskarżonemu dowodów rzeczowych w postaci urządzeń do gier L. nr (...), (...) nr (...) i L. nr (...) wraz z kablami zasilającymi, 12 (dwunastu) sztuk kluczy do automatów, 2 (dwóch) sztuk żetonów, 20 (dwudziestu) eurocentów, 102 (stu dwóch) koron czeskich, 200 (dwustu) lirów włoskich i 200 (dwustu) kurosów tureckich oraz kwoty 1595 (tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt pięć) złotych; na mocy art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację wniósł Naczelnik(...) Urzędu Celno- Skarbowego w K. zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion przestępstwa z art. 107 § 1 kks, bowiem oskarżony nie działał wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych.

Oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego jest skuteczna, aczkolwiek zauważyć należy nie tylko nieprawidłowość sformułowania zarzutu z uwagi na to, że w istocie ustaleń faktycznych apelujący nie kwestionuje, ale i z tego względu, że jedynie marginalnie w uzasadnieniu wywiedzonego środka odwoławczego apelujący zaprezentował, z którymi to twierdzeniami Sądu I instancji się nie zgadza.

Profesjonalny oskarżyciel powinien zaś pamiętać o treści art. 434 § 1 kpk, zgodnie z którym sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy, oraz w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia, oraz w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym, chyba że środek odwoławczy nie pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika i nie podniesiono w nim zarzutów albo ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od podniesionych zarzutów. Dlatego w sytuacji, gdyby apelujący nawet miał rację co do wadliwości orzeczenia, ale nie postawił prawidłowo zarzutu i w ogóle nie odniósł się do kwestii istotnej dla podstawy wyrokowania przez Sąd I instancji, Sąd odwoławczy nie byłby uprawniony do orzekania poza granicami środka odwoławczego, również z uwagi na treść art. 440 kpk i art. 437 § 2 kpk.

W niniejszej sprawie apelujący zakwestionował stanowisko Sądu orzekającego, jakoby art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie znajdował zastosowania do podmiotów nie posiadających koncesji na prowadzenie kasyna gry i prowadzących grę poza kasynem, a co za tym idzie stanowisko, że ze względu na powiązanie tej normy z normą techniczną zawartą w art. 14 ust. 1 ustawy, również nie można zastosowania pierwszego z przepisów. Tym samym apelujący wyprowadził zarzut obrazy prawa materialnego, z którym należy się zgodzić.

Przytoczone stanowisko Sąd odwoławczy ocenia, jako nieprawidłowe. Nie znajduje ono wsparcia w orzeczeniach Sądu Najwyższego, także zapadających aktualnie w sprawach o zachowania podobnie kwalifikowane, a podejmowane po 3 września 2015 r. (min. IV KK 482/17), do takiego wniosku nie może doprowadzić również zastrzeżenie uczynione w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. (I KZP 17/16) co do możliwości stosowania art. 6 ust. 1 ustawy „o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony”.

Na różny zakres norm art. 14 ust. 1 i 6 ust 1 ustawy o grach hazardowych zwracał przecież uwagę Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku w sprawie C-303/15, jednoznacznie kwestię techniczności charakteru przepisu art. 14 ust. 1 ustawy wykazując oraz przeciwnie czyniąc to w stosunku do art. 6 ust. 1 ustawy, a przecież nie sposób zakładać, aby wskazane przepisy nie były mu znane na tyle, by nie dostrzegał okoliczności, które wedle Sądu Rejonowego determinują ich związek, który miałby być przeciwskazaniem również dla skuteczności art. 6 ust. 1 ustawy.

Ten ostatni przepis niewątpliwie dotyczy strony podmiotowej działalności polegającej na prowadzeniu gier, o których tam mowa, bo wskazuje, że może ją prowadzić wyłącznie podmiot posiadający koncesję na prowadzenie kasyna. Odmiennie natomiast art. 14 ust. 1 ustawy, bo ten reguluje sferę przedmiotową urządzania i prowadzenia gier na automatach poprzez określenie miejsce użytkowania automatów, co wprowadza ograniczenia w zakresie użytkowania produktów i stąd techniczność wskazanej normy.

Równocześnie podzielić trzeba stanowisko wyrażone przez Sąd I instancji, że w wypadku oskarżonego w niniejszej sprawie materiał dowodowy poddany ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego potwierdził, że oskarżony urządzał gry o charakterze losowym w celach komercyjnych w miejscu i czasie objętym zarzutem. Równocześnie Sąd Okręgowy nie dopatruje się żadnych okoliczności, które miałyby wyłączać winę lub bezprawność, albo wskazywać, że nie podlega on karze.

Mając na uwadze powyższe oraz treść art. 454 § 1 kpk zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.